

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον άρειθ μόντης χρόνον
την κλειτην ολωμεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ενηκαόσα κ' έξη
κ' έλα χίλια Μπαρμπαλέη.

Τών θρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομαί γη κάθε χρόνο—δ κ τὸ φ ρ δ γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γη τὰ ξένα θμως μέρα—δ έ κ α φ ρ δ γ κ α κ α ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Έβδομη του Γενάρη,
πῶν οι καλικαντζάρου.

Πούντος ενηκαόσα σὺν εικοστήρια,
και μεγάλου μπάλου νέα φασαρία.

**Τών 'Ανακτόρων ὁ χορός
κ' ὁ Φασουλῆς ὁ λιγερός.**

Π.—Και σὺ λοιπὸν μέσ' στὸ χορὸ ;
Φ.— Κί' ἐγώ, βρε Περικλέτο...
δς πᾶν τὸ παληάμπειλο και διάολ' Έπαρ' το.
Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί σοῦ λίδε' στὸ κεφάλι
και' βγῆνης μετ' τὸ φράκιο σου' στὰ τρυφερότητα πᾶλι ;
Δὲν συλλογίζεσαι παπποῦς πῶς εἶσαι, κακομοίρη,
μόνο Παλάτι λαγαρῆς και μπάλου πανηγύρι ;
Σὲ βλέπω μέσ' στὸ χορὸ πάνω τὸ σταυρὸ μου.
Φ.— Φθάνω μετ' τὸ κοριτῆί μου, φθάνω μετ' τὸν γαμπρὸ μου,
κ' ὁ Πεσμαζόγλου, Περικλῆ, μ' ἐπέτρεξε' στὴ σκέλια
και' ἐμπήματα κ' ὅι' ὄρα μὰζ' ἰσοῦ Παλατιοῦ τῆ σάλα,
και πάντες ἀνεβήσαν διὰ φωνῶν εἰδήσαν ;
νὰ τὸν λιρῶν ὁ μετρητής κ' ὁ μετρητής τὸν σίχων.

Δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φάνηκε μετὰ τοσάντα χρόνια
νὰ μπῶ και πᾶλι' στοῦ χοροῦ τὰ λαμπερὰ σαλόνια,
κ' ἀπὸ τὰ χρόνια μὲν τὸ κίλεο ἄλλοιου δεῖν νὰ πῶσαι
και πρώτους' μπρός μου κῆταξα τὸν Θῶν και τὸν Δεμπίου,
κ' ἐκόνταρα και τὴν οὐρὰ μῆδε γιάμας νὰ πατήσω,
κ' ὁ Χατζανόσης' φωνάει : τραβᾶτε παραπίσω.

Σ' ἐπιναβλέπω, προσφιλεῖς τῶν 'Ανακτόρων στέγη,
κ' ἡ θέα σου με φέγγει.
Μ' ἐνθουσιάζει τῆς Ἀδελφῆς και τὸν ἱερὸν ὄν τ' ἔτροπος...
εἶχα καιρὸ νὰ τὸν ἰδοῦ και τὸν Μεγαλειότατο,
κ' ἂν και τὸν κούρασε ποῦδ τὸν ταξιδιῶδ ὁ κόπος,
ἐν τοῖτασι θμως, Περικλῆ, τὸν εἶδα ραδιότατο.

Ῥωαία κ' ἡ Βασιλίσσα, κ' ὅι' Πρίγκηπες μας βλοῖ
γαροῖ κ' ἀκτινοβολοῖ.
Αὐτὸς λαμπρὸς Ἀδγερινός κ' αὐτὸς Ἀποσπερίτης,
εἶδα και τὸν Γεώργιον, τὸν Ἀρμούτην τῆς Κρήτης.

" Ἄν και δεῖνὰ τὸν ἐπληξᾶν πολλὰ τε και μεγάλα
καρδαμωμένους σὺν και πρὶν ἐκθρῆσαι' στὴ σάλα,
και τὸν καιρὸ' θυμήθηκα τὸν εὐτυχῆ, βρε βρεδῆ,
πομπλεξε τὸ ποδάρι μου μετ' τὸ' ἐκὸ' του πόδι.

Και τὸν Ἀνδρέα, Περικλῆ, τὸν Πρίγκηπα κηλῶρισα...
και τοῖτον τὸν ἀφείλας' λίγος καιρὸς στὴ Λαρίσσα,
κ' ἔγυρσ' εὐρωσώτερος μὰζ' μετ' τὴν Ἀίγιη,
διὸ και' στοῦς Λαρισσινοῦς ἐγκώμιον προσήμι.

Σ' ἐπιναβλέπω, προσφιλεῖς τῶν Ἀνακτόρων στέγη,
κ' ἡ θέα σου με φέγγει.
Ἔδω μεγάλη μετ' τραβῆ τοῦ γένους Ἱστορία,
δὲν μεταβλήθη τίποτε, τὰ πάντα τακτικά,
μόνο καρτέλικας μερικαῖς μετ' τὴν πολιτικαῖρα
καμψία κατήγησαν ἀργαιολογικά.

Βάστα με, βρε Περικλέτο,
μὴ γλιστρήσω' στὸ παρκέτο.
Ἴσρα και τὴν ψυχήν μου και τὸν νοῦν συνέχει φρέιμη...
Περικλῆ μου, κητάρατ με,
και' σὺν μάλ' ἀδηγῆσέ με,
ὅπως ἄλλοτε τὸν Ἀάντη τὸν ὀδῆ' ἡ Βεατρίκη.

Περικλέτο μετ' τὸ μοῦδι,
ποῦ πιστὸς ὁ ἄνθρωπὸς,
μέσ' στοῦ κόσμου τὰ λεπτοῖα
μὴ μ' ἀφήσεις νὰ χαθῶ,
κ' ὅι' μαρσίλιο κ' ἡ τοσιτσιάρας
μοῦ πατήσουν τῆς χιονισσοῦς.

Π.— Ἐμπρός λοιπὸν, κομμότατε και τῶσον λιγερὸ,
'σὼν μπάλου τὰ ναφ.
Γη κῆταξα τραγῆου σου ἐν κόσμος χορευτήης ;
νὰ σοβαρὸς κ' ὁ Τογερματοῦφ, ὁ Ρῶσος Προσβεντής.

δ Μπουριαν, ἢ Ποντιαλέ, κί' ὁ Λούδος ὁ ἀπειθήρης,
μελαχροίνος μουστακαλῆς, νομίζω πῶς τὸν ἔξεργας.

Φ. — Ἄμμ' ἔκεινος;

Π. — Ὁ Μανούσης ὁ Γεωργιάνης δηλαδῆ,
Πρόξενος Δανιμαρκίας καὶ νεόνυμφο παιδί.

Φ. — Δὲν μοῦ λές ποῖος εἶν' ἔκεινος ὁ ἀπατάτος χορευτῆς

Π. — Ὁ πρωτόβγαλος Κηφός, μισθάρχος καὶ βουλευτῆς.

Φ. — Ἄμμ' ἀπταῖς μὲ τοῦλι μιλιά, ποῦ θαρροῖς πῶς σιάζουν μέλι;

Π. — Τῆς Χατζῆλαζάρου λές, τὴν Ελληνὴν καὶ τὴν Ἑλλην,
ἦλθαν ἐκ Θεσσαλονίκης...

Φ. — Ἄμμ' ἀπὲρ τοῦ στέκει μ' ἔμπρος σου;

Π. — Λέγεται Μαυροκορδάτου κί' εἶναι λένε κόρη Ρώσου,
ποῦ πολέμησε νομίζω στῆς Τροοσίμα τὰ στενά...

Φ. — Ἄμμὲ τούτη, Περικιλή, ποῦ περιχαρῆς περῆ;

Π. — Ἡ κυρία τοῦ Μητοῦλη, τοῦ γαχοῦ στὸ Ναυτικό!

Φ. — Τί χορὸς καὶ τί μπουκέτο, γυναικεῖο κί' ἀνδρικό.

Π. — Τὴν κυρίαν Ζερβουλίδου δὲν τὴν κῦτταξες ἀκόμα;

Φ. — Τί λαμπρὸ τὸ φόρεμά της! ἔχει παπαρούνας χρῶμα.

Π. — Τὴν Ἀιμίδα τὴν Σόφην κῦτταξες μὲ τὰ μάλια;

Φ. — Βλέπω τὴν Θεοφιλάτου μὲ τὰ μάλια τὰ γλυκά.

Π. — Κῦτταξες καὶ τὴν Κοτούνη, τὴν ἀνερίδα τοῦ Ναυτῆ,
ποῦ τὸν θεῖο της γυροῦσε μὲς στὸν κόσμον, μυνηχάρτη.

Κῦτταξες καὶ δαὸ κοινρέτα
κί' ἔνα Συριανὸ λουκούμι,
καθ' τὴν Λεῖα καὶ τὴν Ἐστῆ
τοῦ Δημήτρου τοῦ Δραγοῦμη.

Κῦτταξες καὶ τὴν Λιλή
τοῦ Χατζῆκου, Φασουλῆ,
χαριτόβρωτη κοπέλα,
μὲ δαὸ μάτσα πούνα τραέλα.

Καὶ τὴν Πασπάτη κῦτταξες, ἦψηλὸ γινγνέ μου κί' εἶνε...
πρῶην ἀνθυποπολιάρχο δ' κύριος της εἶναι,
καὶ τῶρα, Φασουλῆ,
ἔφεδρος ἐν στολῆ.

Καὶ τῆς Εὐκλείδου κῦτταξες... λευκὸ φοροῦν φροντάνη...

Φ. — Ποῦ μ' ἀρέσει κί' ἡ μικρῆ, πρωτόβγαλο φυντάνη.

Τὴν φάτσα τῶρα κῦτταξες κηπονον τραποῦ Συμβούλου.

Π. — Ἐγὼ κιντῶ τοῦ Στεφανῆ τοῦ Παπαρηγοπούλου,

ἐποποιόαρχου μας γνωστοῦ, τὴν λιγερὴ κυρία...

Φ. — Φαντάσου νῆσση ντεκολέ μῆσα σ' αὐτὰ τὰ κούβα.

Π. — Πῆδα στὸς μῦτλους μ' ἔμ' ξανά
καὶ πόδα κί' εἶνε σὺν Ἀθηνῆ,
καὶ βλέπ' ἔκεινη, καὶ βλέπε τούτη,
καὶ ἔλεγα πόνους, παληοτιοφούνη.

Νά κί' ὁ Κορφιάτης, ἄλος ὁροσιά,
χαριτωμένη κορμοστασιά.
Νῆα στρατεύματα κί' αὐτὸς γυροῦσε,
μὲ τὴν Βασίλισσα τῶρα χορεύει.

Καὶ τοῦτο δαίχνει πῶς ἁρμονία
θα βασιλεύη καὶ συμφωνία
τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κορῶνας
τῶρα καὶ πάντοτε καὶ στὸς αἰῶνας.

Φ. — Ναι, γὰρ, τὸν βλέπω σὲ μύρων σφάρα...
φορεῖ λουστρίγια καὶ φράσκο, βλάνα,
κί' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς ἐδὸ πέρα
θάλθη μὲ μπότιες καὶ σακαράκα.

Κί' ὁ διπλωμάτης ὁ Σκουζῆς φράσκο κί' αὐτὸς φορεῖ...

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Σιμπόπουλο;

Φ. — Μοῦ λὲν πῶς οἰκουρεῖ.

Μόνον τὸν Βοκοτόπουλο θαρρῶ πῶς εἶδα κῆλον.

Π. — Κῦτταξες μὲ τὸ κόμματος!...

Φ. — Βρὲ Περικιλή, ντεράπου.

Π. — Τὴν Εὐγενεῖδου κῦτταξες, πολύφωρη κοπέλα,

κί' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχεται καὶ στὴν κορφή ναπέλα.

Νά κί' ἡ Τρικούνη μὲ μπαντό, κυρία καθὸς πρέπει.

Φ. — Ἡ Ποντιαλέ, βρὲ Περικιλή, νομίζω πῶς μὲ βλέπει.

Π. — Θά κῆνον μὲ ἀπροσφάνη σὲ ντόπιος καὶ σὲ ξέναις,

καὶ σ' ἄλλαις τῆς ἀνθραναίρας κί' ἄλλαις τῆς παντρεμμέναις.

Αἰαβῆτες, τριαντάφυλλα τοῦ Βασιλείου κήπου,

γαλιανομάτσα στρουμπολιῆ τοῦ Πάλλη τοῦ Φιλιππου,

καὶ σὸ Σφρίκα δάβρινα τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη,

φορεῖ φροντάνη ὁλοασοὶ μὲ βούλαις, κακομοίρη,

κί' ἔχασε τὴν καρφίτσα της κί' ὁ μπάλος ἐσταμάτησε,

καὶ φαίνεται μὲς στὸ χορὸ πῶς κηπονος θά τὴν ἴατησε.

Καὶ σὺ, κυρία Βλάχκαλη, τοῦ Νομικοῦ βλαστάρη,
μὲ τὰ γαλιὰ σου δάβρινα καὶ κῦττα μας μὲ χάρι.
Τοῦ Σακοπούλου τῆς ἦψηλῆς ἔμπρος μου σταντιῶ,
τὴν Νιόλα Μάτσα, Φασουλῆ, μὲ φόρεμα βερντό,
καὶ τοῦ Κοκκιδῆ τὴν κυρά, πούνα γενεῖα Γαλιάνη,
κί' ἦλθε μὲ φόρεμα βερντό κί' ἔκεινη στὸ Παλιῦ.

Καὶ τὸ κορίτσα χαιρετὸ τοῦ στρατηγοῦ Κοκκιδῆ,
κί' ἔκεινο τὸ πρωτόβγαλο κιντῶ τοῦ Δαμνηρινῆ,
τῆς δαὸ τῆς κόραϊς τῆς λαμπραῖς τοῦ Μιλιῶδη Ράλλη,
κί' εἶνε μὲ τῶρα, Φασουλῆ, καὶ μὲ τὰ ροῦ τὴν ἄλλη,
τὴν δεσποινίδα Γεωργιανῆ, τοῦ Παντελῆ τούττου,
τὴν Σιένδετ τὴν κατέλινωη, μὲ καὶ τὴν Χατζῆανέστη.

Φ. — Περικιλή, ἔστω βόλο, καὶ κάνει τόση ζέστη.

Π. — Ἐμαθα πῶς ἔστω βόλο, καὶ τὸν Σιόλου τὰ λαχέια,

κί' ὁ Βασιλῆς, βρὲ μπουνταλά,

χορεύει μὲ τὴν Αμαλιᾶ,

καὶ λένε γὰρ τῆς ἐκλογαῖς καὶ γὰρ τὴν Δημαρχία.

Φ. — Γὰρ κῦττα γύρω Ναυτικοῦς... μῦττα καθὸς φίλοκο,
κί' ὁ Βασιλῆς, σαχλομπλαξέ,
χορεύει καὶ μὲ τὴν Σκουζῆ,
κί' ὁ κύρ' Ἀλέκος φαίνεται μιλεῖ γὰρ τὸ Μαρόκο.

Π. — Τὴν Ἐμπειρίκου κῦτταξες, τὴν δεσποινίδα Κάτη,
ποῦ τὰ μαλλιά της ἀσπρῶνα προδῶρος, βρὲ σακάνη.
Τοῦ Ζερβουδάνη τὴν Νινιτῆ, τὴν ἀδελφὴν τῆς ἀνω,
φορεῖ νταντιέλας ἀλανοῦ, ποῦ σὸν τῆς δῶ τὰ χάνω,
καὶ μόνο γυριστοὺς χοροὺς ὁ κύριος της ἔξερε...

Φ. — Αὐτὸ τὸ νέο, Περικιλή, ποῦ μ' ἐνδοσφάριε.

Π. — Νά καὶ τοῦ Σιλημαν ἢ Νατινί, μὲ τῶρα παγεῖ...

πῶς τὴν θαρεῖς ἀκίτητος, κί' λές γὰρ ἀπὲρ, κινεῖ;

Φ. — Νά κί' ἔνας ἀπὲρ τὴν Ἀθῆνα... πῶς πᾶνε τὰ μαματάκα;

Π. — Κί' ἡ Τάκη Ἀμπρου μὲ λευκά, καὶ μὲ μουστάκα.

— Νά κι ἡ Παπαγεωργίου, μία κόρη Ταγοραία, καὶ πλῆθος ὁ Τανάγρας, φίλος ἀπὸ τὴν πατρίδα, κι' ὁ Σθενέλαος Ἀμπάνης, ποῦχε' στοὺς χοροὺς πρωτεία, ἵπποστράτηγος ἐν πρώτοις, μὲνων ἐν ἱπποστρατεία.

Νάτος κι' ὁ Κοσμάς ὁ Ζώτος, ναυαρχος τοῦ Σκόλου πρώτος, μπαίνει ντόσως κι' ἐστράτης μ' ἔλους τοὺς ἐπιτελεῖς,

καὶ ὁ αὐτοὺς ὁ Ντεληγηώργης μὲ μουστάκι ζουρισμένο... Κότταε καὶ τὴν Κετοία, τὶ μορτίο ζηλωμένο.

— Βλέπω τὴν Ἀντινοπούλου, δηλαδὴ τὴν δεσποινίδα, ποῦται μὲ μαροφοροῦδα,

μὰ καὶ τὴν Ἀντινοπούλου, τὴν κυρία τοῦ Σαμάτη, ποῦται μὲ ἀπὸ τὴν Σμύρνη κι' ἀνορὰ πῆρε διπλωμάτη.

— Ἀμμ' ἡ Σαλαβή ; τὴν ἔρεε ; ἐταί μὲ ἀπ' τὴν Ρωσσία, καὶ στὸ Κάτρο θὰ πάη κι' ἔχει καὶ περιουσία.

— Ἀμμ' τοῦ Παύλου τοῦ Σκουῆ ἐτὴν μελαχροινὴ τὴν κόρη ; μόνον ἡ ξανθὴ δὲν ἤλεδ.

Περικίετο μὲν, προχώραει.

— Ἐρχεται κι' ἡ Νένη Λόδοε, τῆς Ἀλκίης ἡ κυρία, καὶ κι' ὁ κύριος Ἀδλάρχης κι' ἡ τὸν Ἀδλιών χορεία.

— Νά κι' ἡ κόρη Κανακίη μὲ τὰ φρασιμέν' στὸ χέρι.

— Νά κι' ἡ Βούρνεα ἡ ὄδο, Κάιτη δηλαδὴ καὶ Μαλρη.

— Νά μὲ φόρεμα μοντὰν κι' ἡ κυρία Χοσάχη,

κι' ἡ Καριπούδ' ἡ δεσποινίς, ποῦ τῆς πρέπει τὸ καμάρι.

— Γὰ κὺτταε χορεΐτρια, γὰ κὺττα Μανταφύραε.

— Τοῦ Γράνη Ἀμίρου κὺτταε τρεῖς παρνεμέναις κόρας, τὴν Βεζιοπούλου δηλαδὴ καὶ τὴν Νικολαΐδη,

μὰ καὶ τὴν Σπηλιωτίνια κιαλάρια, νασιόδη.

Σὺ ποῦν ἀπ' εἰλαε θῆδων τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο ;

— Ποῦ δὲν βάζω σκινιάλια στὸν κυριὸν τὸ φύλο.

— Τῆς Πηγυκήσας κὺτταε τῆς Ἀριστάρχη πέρα...

καιοπεριὶς ὁδὸ φρυχάε, μάννα καὶ θυγατέρα.

Ἡ μάννα μὲ κατὰμανρα πολυτελεῖς ντυμένη,

κι' ἡ κόρη μὲ φουστάνι μιλὲ κισσοσιφανομένη.

— Εἶδος ἀλήθεια μὲ τὰ ροῦ καὶ τὴν Καρακιοτάνη ;

— Ἀμμ' ἀδὸς καὶ τὴν Ἀξελού μὲ πρόνης μιλὲ φουστάνι ;

— Τὴν Χαρίδου, τὴν γνωστὴ δὲν εἶδα φλογεστὴ ;

— Τὴν εἶδα... μὲς' στοῦ Βασίληρα χορεῖε τὸ καρὲ.

— Νά κι' ἡ Τσιτζίνα, μενεξέε, μαζεῖε καὶ περιβόλι...

Παζίζια μόνον λέγε τὴν... ἴτοι τὴν ἔξουον βλοῖ.

— Νά κι' ὁ Μελῆς κι' ὁ Μεταξῆς μὲ κόρφωμα καὶ πῶα.

— Χορεῖε μ' ἔνα Πηγήκηνα τοῦ Καλαμά ἡ Ρόζα.

— Κὺτταε τὸν Λιάδοχον τοῦ Θρόνον, φαμφοροῦ.

— Ἄν ἔρεε πῶς τὸν ἐκμιώμ καὶ πῶς τὸν καμαρόνο.

— Ἀμμ' ἡ Σοφία, Φασουλή, τοῦ Χορετζόλλαν γένος ;

— Ἡ γὰ τοῦτη καὶ μὴ μ' ἔραυτς... εἰμαι ρογπεμένος.

— Γὰ καθεμὰ Πηγυκήσια κι' ἔγω τὸν νοῦ μου χάσω,

καὶ στὸ πηγυδί νὰ μοῦ πῆ νὰ πῶσω θὰ τὸ κάγω.

— Βλέπει καὶ τὸν Γενήραση ;

— Τὸν βλέπω, μπουνταλι...

εἶναι μὲ τὴν πρωτόβγαλη, μὲ τὴν Κορομηλι,

ποῦχε τὴν χερί τὴν κυτὴ καὶ τὰ γλῶνα τὰ γέλοια,

καὶ τῶσρο τῆς τὸ φόρεμα τῆς τῶσαν κούβλια.

— Κι' ἡ Σημωροῦτη φαίνεται σὰν ἀντισμένο κριτος.

— Πῶς σφίβεε τὸ μουστάκι του κι' ὁ Γεφύργος ὁ Μαρῖνος.

— Γὰ κὺτταε καὶ μὰ σεμῆ, μὰ χαμηλοβλεπούσα.

— Πῶς φοροῦραε, Περικίη, κι' ὁ Σέρμος μὲ τὴν Ρῦσσα.

Π. — Νά κι' ἄλλος Σέρμος ὁ Γρανῶς, δ' προσφιλῆς δημοφανερός.

Φ. — Ἐρχονται καὶ τὰ Πάτρια κι' ὁ Γράνης ὁ Δαμβέργης, δ' φοβερός νατακτιτῆς ἐν λόγοις τε κι' ἐν ἔργοις.

Π. — Κι' ὁ Γεωργῆς Νῆζος γελαστός φέρνει μὲ τόσο σικ τὴν πάλι Ἀνατιμῆν.

Φ. — Ἴδου κι' ὁ Κρίτας, Περικίη, κι' ὁ ναυικός ὁ Λόσιος, ἠγῆλος, φραῖος, δαῖος.

Π. — Ἐδῶ πλῆθον φαίνεται κι' ὁ τῆς Ἐστίας Κόρης.

Φ. — Νά κι' ὁ Μπεράτης, σύγγαμρος, δεινὸς καρaboκῶρης, καὶ λιμενάρχης Πειραιῶς μὲ τὴν Ἐλευθερία του,

κι' Ἀγγελοῦ ὁ Στανούπουλος μὲ τὴν Ἐλευθερία του, ποῦχασε τὸ βραχιόλι τῆς μὲς' στοῦ χοροῦ τὴ μέθη,

πλὴν εὐτυχῶς εὐρέθη.

Π. — Βλέπω κι' ἀνήλικοι πολλοὶ πῶς ἤλθαν σὰν τοῖς ἄλλοις, κι' ὁ Τέλης ὁ Πετιόλης.

Φ. — Νά καὶ πολλοῖς, βρε Περικίη, ναυνομοπολισμέναις... φοβήθηκαν τὴν ελλογὰ καὶ τοῦταις ἡ ναῦμέναις,

κι' ἤλθανε νὰ χορεύουνη μὲ πληγωμένη μπροῦσα.

Π. — Νά κι' ἡ Φεστοῖα μὲ λευκὰ μὲ μία σὰν μπουγῆσα.

Φ. — Στέκει κι' ἡ κόρη Νε' Ὀρμεσσὸν ὡς εἶδος κυπαρίσσι.

Π. — Καὶ τῶρα μόλις ἔφθασε μὲ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Φ. — Ὄχ ! Ὄχ ! κι' ἡ Δούγλα, Περικίη... νρηχ' μου ! τὶ κομματί !...

Π. — Ἐγγίλαε φαίνεται ἐγενῆς, ἔχει καὶ διπλωμάτη.

Φ. — Τῆς Ματάρφη κὺτταε, τῆς πένη δηλαδὴ...

Π. — Πρωτόβγαλ' ἡ μωρότερη, ποῦλαμ' στὸ λαδί.

Φ. — Ἔρεε τὶ συλλογίζομαι ; ... τὰ κρῆτη τὰ παρῆτρια.

Π. — Φασουλιόσε τα, Φασουλή, καὶ δὲς τὴν Καποδίστρια, τὴν Σακοφάρου τοῦ γιγαροῦ, τὴν κόρη τοῦ Τρακάλη,

τὴν κόρη τοῦ Μελισσοῦν, ποῦτῆε παρὰ καὶ κἀλλη, καὶ θέλονε στὴ Βασίλισσα νὰ πῆν πολλοῖς μὰτ'

νὰ κἀνονε παρνοῖσαι καὶ νὰ χορεύουνη ὕστερα καὶ νὰ πεῖτον ἰδῶν ἡ ἐκεῖ σὰν ἀγιοπεριστερα.

Π. — Τὴν Σαπουνητῆκη χαρετὸ κυριαν τῆς τιμῆς... πᾶμε στὴν παρνοῖσαι ν' ἀνοῖσομε κι' ἐμᾶς.

Φ. — Κυντίζω καὶ τὴν κόρη μου μέσα οὐ Μανταφύραε... κι' αὐτὴ γὰ παρνοῖσαι προμῆνει τόσοις ὄραις

μὲ τὴν Πλασοῦνα τὴν κομψή, τὴν νερότατην κυρία, καὶ γίνεται, βρε Περικίη, μεγάλη φασαρία.

Ἐπίτος ἔρχεται κι' αὐτὴ στὸν πᾶλο, θεοπᾶλαβε, μὲ μὴ τὴν παρνοῖσαι χορὸ δὲν ἐκἀτάλαβε.

Π. — Κι' ὁ Καρολῆς ἔρχεται γεμάτος μὲ σοφία.

Φ. — Νά κι' ἡ Ζλατάνου, ποῦ μοχδεῖ γὰ τὴν ογοροπορία, βλέπω καὶ τὴν Ἐλένη τῆς, τὴν ἀκριβῆ τῆς κόρη,

καὶ μονοχὰ τὸν ἔνδρα τῆς δὲν βλέπω τὸν Γρηγόρη.

Π. — Νά κι' ὁ γαμπρός σου Μοσχονᾶς βλέμ' ἀνοτιζῶν λαθρον, κι' ὁ Βλόχος δέχνη, Φασουλή, σωρὸν μεγαλοσταυρον,

μὰ καὶ τῆς ὁδὸ τῆς κόρας του, τὴν Κοῦλια, τὴν Βιβίνα, τὴν Ἰσπη, τὴν μελαχροινὴ, ποῦχουν τὸ κἀντρον γλῶνα.

Φ. — Κὺτταε τὴν Ποῦλα Σιλάφου...

Π. — Βάλθημας νὰ μὲ τραλλῆνης.

Φ. — Ἦλθανε καὶ θεολόγοι κι' ὁ Μωσιλαράς ὁ Γράνης.

Π. — Βλέπω καὶ ὁδὸ τρεῖς μαγάρας καὶ τὸν Οδηγοῦ τὸν Μαγάρω,

Μαγάρω,

ποδ τὸν εἰχ' ἔδη καὶ πέρου μ' ἐν ἄλλοτριῳ ταμπάρο.
 Φ. — Γῆ καμάρωσε τὴν Ἄννα τοῦ Παπαδάμαντο τοῦλον,
 κῦτταζε, βρε Περικίλο, τὴν κυρίαν Ρυγοπούλου,
 θάμιασε τὴν δεσποινίδα, ποὺ τὴν λέν Σταματοπούλου,
 ἄς τῆς θαδῆ τῆς ἀδελφάδος, τὴν καλή μας Λακοπούλου,
 μὰ καὶ τὴν γειτόνισά μου τὴν Παπαζαφειροπούλου.

Ἐπὴρ ἀπὸ τὸ σπῆτι της σαρέλιας μερικαῖς
 τὸ βράδι τῆς παραμονῆς ὡς εἶδος δαικεῖαις.
 Βλέπω καὶ τὸν Λακόπουλο, τοῦ εἶδος τὸν Ἡλία,
 ποὺ τράβηξε μαστῦρι μ' αὐτὰ τὰ μεταλλεῖα.

Π. — Κι' ὁ Παταζαφειρόπουλος, δεινὸς ἐν τοῖς σπαθῶταις.

Φ. — Μὰ καὶ οἱ θαδὸ Πατισσοῦνης, ὁ Πάνος κι' ὁ Σταμίτης,
 ἐξ ὧν ὁ δευτερός ποὺ λές, ἐνῷ χοροῦς μαγελορενε,
 ἔχασε τὸν μανθία του καὶ τώρα τρέχα γύρευε.

Π. — Ἰδοὺ καὶ κῆτι μούτσουνα νοῦθρά καὶ χαμοκίρικα,
 καὶ μία ταβανόσκουπα μὲν ἀπὸ τῆν Ἀμέρικα.

Φ. — Κι' ἄλλαις κούραις καὶ κυρίας βλέπε, πρόσωπο γελοῖο...
 κῦτταζε τὴν Πεσμαζόγλου, ποῦχει τόσο μεγαλεῖο,
 βλέπε τὴν κυρίαν Λέστου, δηλαδὴ τὴν Πηρλόστη,
 ποῦνα γερόπατρη κυρία κι' ἴσως πάει τὴν Εὐρώπη.

Π. — Καμαρόναι τὴν Βρυζάκη, ποὺ τὴν λέν Κασσιανή,
 βλέπω καὶ τὴν Ζαχαρία, ποὺ τὴν λέν Κασσιανή,
 τοῦ Καλογεῆ τὴν κόρη, μὰ πλανίστρα ἐκουσμένη,
 καὶ τὴν στρομπουλή τὴν Στρούμπου τὴν κοκκινοφορεμένη.

Φ. — Τῆς Δαγλιῆ κῦτταζώ τώρα, μὴ ἴδω φοῦβλια μ' ἴδιο κῆνα,
 τὴν Σπορίδου, τὴν Λεβίδου, τὴν Σαρμένη τὴν Πιπίνα.

Π. — Τὴν Βαρεϊάδη κῦτταζε καὶ τὴν Καραμανλῆ
 Φ. — Ἐλύσσαζε, βρε Περικίλῃ, ποὺ νὰ σὲ φῆν οἱ λόκοι.

Π. — Ἐφέτος παραλύσσαζε... βλέπε σπαλέταις σπῆτα,
 τὴν Σπύρου Δάμκου μὴ λενκά, τὴν Νοταρά, τὴν Γρίβα,
 τὴν Μπακταϊζή, τὴν Μπούμπουλη, ποὺ ἔξερου τὸ Παλάτι,
 τὴν Καναβοῦ, τὴν Κοιμανοῦ, τὴν Τζιφου, τὴν Γαλάτη.
 Κῦτταζώ καὶ τὴν Νομκοῦ καὶ τὴν Γαρουραῖα,
 κι' ἐκείνη τὴν προσφώνησι ἐξεχῶ τοῦ Βασιληᾶ.

Φ. — Κι' ἡ Τριανταφυλλάνα μετὰ μαλαγοχολίας
 ἀνατολεῖ τὴν ἐποχὴν Ἰγουργητικῆς ἐκκλησίας.

Π. — Στὸ Καραπάνου πρόσδεε τοῦ Πόρρου τὴν κυρία,
 βλέπε κι' ἐκείνην, Φασουλή, τοῦ Σιράτου τὴν Μαρία.

Φ. — Ἀμὴ τὴν Μερνάτη τὴν Ραχλιῆ θαρροῦ πὺς τὴν ἔχασαμε.

Π. — Ἐφέτος τὸν λογαριασμὸ θαρροῦ πὺς τὸν ἔχασαμε.

Φ. — Νὰ κι' ἡ Μανιάκη, Περικίλῃ, μὴ δὲσ τοῖνα τελεῖα,
 ὁ κούριος της Πρόξενος μέσῃ στὴν Ἀδοικιῖα.

Π. — Καὶ τὴν Κορδέλια ἔχασαζε καὶ τὴν Μαλικοπούλου,
 τὴν Γούση καὶ τὴν Αἰγεῖτῃ, μὰ καὶ τὴν Βλαχοπούλου.

Φ. — Ἀμὴ τὴν Καλλέργη ποὺ τὴν πᾶς; ἀμὴ τὴν Καραβῆα;
 Ἐστῆρα τὸ τερεβέλιο μου, πᾶει νὰ μοῦβιθῇ τρέλλα.

Π. — Μὰ κῦτταζε προσκεκκῶς ἀπὸ τῆς ἄλλαις κούρα
 καὶ τὴν Φερσίδη τὴν μικρὴ, τὴν κόρη τὴν παύσηρα.

Φ. — Γῆ ἄς ἐκεῖ τὴ γίνεται... κῆτι παθαίνει μία...

Π. — Ἐς τὴν Φερσίδη δυστυχῶς ἤλθε ἐλοποθύμια.

Φ. — Φαινεῖαί πὺς τὴν ἔμαθασαν γὰρ τὴν πολλὴ της χάρι.

Π. — Καὶ τὴν Δακώστα ἔχασαζε καὶ τὴν Σιροῦ, Ζαγὰρι.
 Μὰ κῦτταζε καὶ τὴν Λεμεῖο, τοῦ Γάλλου τοῦ Προξένου,
 καὶ πάσας ἐξώσωσμεν ἑβανιστοῦ μ' ἐπαῖνον.

Φ. — Ὀμιροῦ ποταῖς ἔχασαμε καὶ βάλε τῆς στῆ λίστα.

Π. — Μὲ τούτῳ τὸν ναυίλογο θαρροῦ πὺς μοῦβιθῇ νύστα.

Φ. — Νομίζεις πὺς ἐμῆθουσα, μ' ἰδῶ κι' ἐκεῖ τρικίλιζω,
 καὶ πάλι κυρίαν ὄσπῃ,
 ποὺ πᾶνε κι' ἔρχονται μπροστά,
 τὸν ἔμνο μας τὸν ἐθνικὸν μὲ κάνουν νὰ φελλίζω.

Π. — Νὰ κι' ἔνας Ρώσος, Φασουλή, κουταῖς μὲ δεκακίλια,
 μὴ λένε πὺς πολέμου στὴ Πόρτ- Ἀθρῶν... ἰ φρεῖνη
 ἐν τούτοις δημοῦ γρήγορος ἰδῶ κι' ἐκεῖ σαλτάρει...
 κουταῖς στοῦς κῆμπος ἐτρεχε νὰ φθάσῃ καββαλάση.

Φ. — Ἰδοὺ κι' ὁ Γεωργῆς Νομικός, σπαθῶς ὀπου κῆνα,
 καὶ τώρα θὰ πολιτευθῇ κι' αὐτὸς στὴν Σαντορῆνη,
 καὶ μὲ τὸν Βοκοτόπουλο βόημε τὴν εὐκαιρία
 καὶ γὰ τὴν περιφραία τοῦ λῆι τὴν εὐθεία.

Π. — Κι' ὁ Μπλάμπάνωφ ἔρχεται μὲς στοῦ χοροῦ τὸ μῆνο
 ὁ διπλωμάτης Βούλαρος, ὁ κι' ἐπιτετραμμένος,
 κι' ἐν τούτῳ καταραίνεται πὺς τὸν Ρωμηῶν τὸ κῆρας
 τῆς σχέσεως ἐξωμάλυνε τῆς Βουλγαρίας προσφάτως.

Φ. — Ὅριος κι' ὁ Μαθιόπουλος, ὁ Μάνθος ἠθλονότι,
 κι' ὁ Γεωργῆς ὁ Μελισσηός...

Π. — Τὸς βλέπω, πατριώτη.

Φ. — Νὰ τρεῖς Ἐγγλέζοι κόκκινιοι, λῆς κι' ἔχουν νοκκινιάδη.
 Π. — Μὰ κῦτταζε, βρε Φασουλή, καὶ τὸν Γεωργιάδη,
 Καθηγητὴν τοῦ Πειραιῶς...

Φ. — Κονιά μας προχωρεῖ,
 καὶ φαίνεται τὸ φράκιο τὸ πὺς τὸν στενοχωρεῖ.

Π. — Κι' ἡ Πειροπούλου μὲ τὰ ροῦ ἀπὸ τὸν Φαληρέα.

Φ. — Κι' ὁ Πολιτάνης, Φαληρέας, ποῦρεται στὴν παρῆα.

Π. — Νὰ κι' ὁ γιωτρός Σαμῆραρος, πατῶν στὰ στερεῖα.

Φ. — Νὰ κι' ὁ Πανουλοῦς ὁ γιωτρός ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Π. — Κι' ὁ Χρηστοφῆς προσόχεται ἴλγια μαχιαῖς νὰ εἰρήνη...
 πλὴρ δὲν τὸν εἶδος πονηνά.

Φ. — Τὸν εἶδα, Περικίλο μου, καὶ τούτα νὰ σφρηξῆ.

Π. — Κῦντα καὶ μὰ, βρε Φασουλή, ποὺ κῆνε γὰ μπαλέτο.

Φ. — Κι' ἐκείνος ὁ φουστανεῖλας ποῖος εἶνα, Περικίλο;

Π. — Ὁ Ἀθήμαρχος τῆς Κούλουρης, ποὺ τῶσον ἐπιμῆται,
 καὶ κάθε χρόνο θὰ τὸν βρεῖς στὸν μπάλο νὰ κομῆται.

Φ. — Ἐλα τώρα, Περικίλο, ποὺ γὰ τὸ Σουπὲ φορεῖς,
 τὸν περιδρομο νὰ φῆς.

Ἀναμίζου μὲ κυρίας, μὲ δαγαγόνους καὶ μ' Ὀδύσσους,
 τρέψα Ρούσοικας σαλάτας, τρέψα κούτας, τρέψα θῆσους.

Τι φτερά καὶ τι σπαλέταις, Περικίλο μου, κῦντῶ,
 κι' ἔπειτα φωνάζουν βλοῖ πὺς δὲν ἔχομε Σικραῖο.

Ἐλα σπῆρανε τραχανᾶ
 καὶ τοὺς μπάλους ἄς ὀνομοῦμε,
 κι' βλοῖ μας σὸν Ἀθηναῖ
 τὸ ποδάρι νὰ κινῶμε.

Τὸ Βασιλεῖον τοῦ γόμου
 τρέχει τούτους τοὺς καιροῦς...
 πᾶνε καὶ τὸν ἔργασὸν μου
 θὰ τὸν βγάλω στοὺς χοροῦς;

Νὰ σαμπάντζα, νὰ κῆρασι,
 νᾶνε πρόσωποι καὶ σὺ

γῆδ τοὺς τῆσους, γῆδ τῆς Δόγχαῖς, γῆδ νὰ ἔνα Πρατανεῖα,
 γῆδ τᾶντιουερνιλλοβῆα καὶ γῆδ τὴν Μακεδονία.

Σὲ χαλόσρατα καινοῦσρα κῆλαῖς μαῦρη κοκκινούβρα...
 Ἐλῆνεῖς μου, φῆτε πῆτη, κι' ἄς μὲ μῆνον ἀποφῆτα.
 Κᾶνω πρόσωποι κι' ἔγῶ γῆδ τὴν Νίκη, γῆδ τὸν Ἄρη,
 γῆδ τοὺς μέλλοντας Σικραῖος καὶ τὸν Κωσταγαράκη.
 Γῆδ μας, ἔφη μας, ἐβῆρα... ξανακῆρα, παπαῖρα...
 ἄχονοῦς καὶ τοῦμπου τοῦμπου... καὶ τοῦ χρόνου, βρε παιδί-